

Görcs a románok boldogságán

2024 március 13. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Meddig és hogyan t?rjük az erdélyi magyarság sértegetését és elnyomását? - Huth Gergely zseniális írása. - Olvassák el!

„A román miniszterelnök azt állította, hogy nem volt és nem lesz Székelyföld. Ugyanezt mondja az AUR nev?

fasiszta párt a román parlamentben, amely azzal szórakoztatja az erdélyi magyarokat, hogy különféle becsmérl? kijelentéseket tesz rájuk. Ki a magyarokkal! – írják fel például a molinókra, még a parlamentben is, vagy az úzvölgyi temet?ben skandálják, hogy »Magyarok, menjetek vissza Mongóliába«. A hatóságok pedig semmit nem tesznek” – sorolta az erdélyi magyarság legújabb sérelmeit Németh Zsolt, az Országgy?lés külügyi bizottságának fideszes elnöke, a tusványosi szabadegyetem f? kezdeményez?je a székely szabadság napja alkalmából hétf?n, a budakeszi városházán tartott rendezvényen.

S valóban: a román politika képtelen kiemelkedni a mocsárból, újra és újra megtermeli a maga zseb-Ceausescuit, pléh-Funarjait. Csak képzeljük el, mi történne, ha a magyar miniszterelnök a cigány, a német vagy a zsidó közösséget sértegetné itthon, vagy megkérd?jelezné annak múltját, létezését. Természetesen ez a „nem jogállami” és „antidemokratikus” Magyarországon teljességgel elképzelhetetlen!

Bezzeg-Romániában, a Nyugat által agyoncirógatott pincsikutya-politikusok ellenben minden következmény nélkül belerúghatnak az ?shonos magyarságba. Mi pedig, ha nem is fejet lehajtva, de t?rünk tovább.

Pedig nem kellene!

„Mindannyian tudjuk, hogy Maros, Kovászna és Hargita megyében görcsösebb a történelmi örökség” – evvel vezette fel soviniszta mondókáját két hete Marcel Ciolacu román miniszterelnök, miután avval a nyilvánvaló céllal kampányolta végig a három székely megyét, hogy román egységfrontot hozzon létre a magyar polgármesterekkel szemben, a közelg? önkormányzati választásra készül?dve. Eszerint mi, magyarok vagyunk a „görcs” a románok boldogságán. Ciolacu nem kertelt, mindhárom kampányeseményen, tehát tudatosan készülve rá kiemelte, hogy „soha nem lesz Székelyföld Romániában”. Majd úgy is fogalmazott: „Székelyföldnek soha nem lesz autonómiája.” Mint mondta, „sovén diskurzusok helyett” a magyarok házasodjanak románokkal, és fordítva, tehát asszimilálódjanak szépen, csendben. Zavaros történelmi kitekintést adva azt is kijelentette, hogy nem kell békétlenkedni, hiszen a székelyek sosem harcoltak a románokkal. Ez persze nem teljesen igaz (tessék csak megnézni a letaglózó Székely Határ?r-emlékközpontot Csíkszépvízen!), de úgy meger?síthet?, hogy a románok a történelem során érdemi katonai sikert sosem tudtak felmutatni ellenünk, mindig valamelyik nagyhatalom ölébe kucorodva sanyargatták Erdély népét.

Hozzá kell tenni, a másik román kormányzó párt, a Nemzeti Liberális Párt sem különb. A társaság egyik alelnöke például avval vádolta meg januárban Ciolacut, hogy titokban lepaktált Orbán Viktorral, s nemcsak a három székely megyének, de Szatmár megyének is autonómiát ígért. Nyilván erre riposztolt most Ciolacu, amikor saját románságteljesítményét villogtatva a székelyek sértegetésébe kezdett.

Még azt is mondhatnánk, nincs itt semmi látnivaló, minden folyik a megszokott mederben. Majd ha egyik vagy másik román párttal ismét koalícióra lép az RMDSZ, kicsit alábbhagynak az uszítással. Ilyenkor persze az ellenzékbe szorult oldal veszi át a stafétát, s azok kezdenek el egyb?l a magyarok ellen hergelni.

Megértem erdélyi magyar barátainkat, akik a lehangoló, gyalázkodó szövegeket hallva csak a vállukat rándítják, és teszik tovább a dolgukat, élik a mindennapjaikat. Békeid?ben itt az anyaországban is eléldegéltünk a szovjet atomsilók árnyékában, aztán t?rtük a visszatér? komcsik arcátlanságát, kés?bb Gyurcsányék gyalázatos tobzódását. Nem lehet harci lázban leélni egy életet, s pillanatnyilag a megvadult világpolitika is stratégiai nyugalomra inti nemzetünket.

Az is igaz, hogy az egyezkedésekkel azért sokat lehet szelídíteni a nagyromán hevületen, s e téren az erdélyi magyar politikai er?k rendre képesek kisebb-nagyobb sikereket elérni. A kompromisszumkész, kooperációra törekv? hozzáállás sok el?nyt hozhat a határon túli magyar közösségeknek, például az elmúlt években a nettó nemzetáruló, bizniszpárti múltjából apránként kikupálódó RMDSZ is képes volt eredményeket felmutatni, miközben a karakán, de nem harsány magyar nemzetpolitika és a príma romániai külképviselet rendre számos engedményt tud kicsikarni. Például most el?ször jut nagyobb összeg az erdélyi magyar m?emlékek felújítására, a magyarlakta területek infrastrukturális fejlesztésére, a nemzeti oktatás meger?sítésére s így tovább.
Mégis ott feszül a kérdés: meddig hátráljunk? Mekkorákat kell még nyelnünk, s közben ép marad-e a gerincünk?

Nem titkoltam soha, hogy e téren nem a libikókázó kolozsvári politikusokkal és a magukat román szalonokban kényeztet? kiegyez?kkel, az RMDSZ ifjúsági szervezetében és az erdélyi MCC soraiban is megtalálható karrieristákkal értek egyet.

Számomra a példakép továbbra is az autonómiai aláírásgy?jtést elindító, az ?rtüzeket fellobbantó Izsák Balázs, a

Székely Nemzeti Tanács elnöke, az ?sei jussáért mindhalálig küzd? Nagy Kemény Géza, a marosvécsi kastély megment?je vagy az Úzvölgyén bátran ellenszegül? Borboly Csaba, a Hargita megyei önkormányzat elnöke, illetve például a vajdahunyadi szórványban a magyar közösséget újraépít?, egyébként RMDSZ-es Ferenczi István.

A „nagy öregek” közül pedig a kérlelhetetlen, örök ikon T?kés László, Temesvár h?se vagy éppen Szász Jen?, aki a magyar autonómiát Székelyudvarhelyen már jó el?re, mindjárt a kommunista rezsim bukása után megvalósította.

Az elmúlt évtizedekben a hazai politikusok közül (a nemzeti újraegyesítés programját meghirdet? Orbán Viktor mellett) Kövér László házelnök tette a legtöbbet azért, hogy az utódállamokban a viharos id?kben is talpon tudjanak maradni a gerinces magyar politikusok, illetve hogy a teljes magyarság megértse: a „tanuljunk meg kicsik lenni” impotens posztbolsevik szellemiség nemcsak az elszakított nemzetrészeket, de az anyaországot is pusztulásba vinné. A példaképek sorában külön kiemelend? a fáradhatatlan Potápi Árpád János nemzetpolitikai államtitkár, aki ezt a kormánypolitikát formába öntve azon munkálkodik, hogy az elérhet? több-kevesebb anyaországi támogatás valódi értékeket teremtsen és az arra leginkább érdemes közösségekhez jusson el. Természetesen helyet érdemel a dobogón a cikkem elején idézett Németh Zsolt is, aki a sokszor egymás ellenében dolgozó külhoni magyar szerepl?k összebékítésében és a nemzeti minimum kikényszerítésében ért el és halmoz tovább elévülhetetlen érdemeket.

Németh Zsolt Budakeszin úgy folytatta beszédét: „35 évvel Temesvár után, a rendszerváltozás után így telnek a erdélyi magyarság hétköznapjai, ezekre a provokációkra kell megtalálni a kell? választ. És mi a jöv?? A megfelel? válasz az az, ha meg?rizzük a hidegvérünket és meger?sítjük az egységünket az egész Kárpát-medencében és szerte a világon. Ha fölöltjük a székely ruhát, és büszkék vagyunk arra, hogy honnan jöttünk, hogy kik vagyunk! […] A stratégiai céljainkról nem mondhatunk le! Nem kötünk és nem fogadunk el elvtelen kompromisszumot, legyen szó bármely, a közéletben, az anyaországban vagy külhonban tevékenyked?, bármilyen tevékenységet végz? emberr?l! Hiszen az autonómia jelenti mindenütt a kisebbségi külhoni közösségek megmaradását! Ehhez a magyar állam támogatása alaptörvényünkben is garantált módon adott!”

Remek szavak.

Azt tenném hozzá, hogy amilyen fontos az egység, olyan fontos a hit és a becsület.

Érdemes felidézni Kövér László szavait, amelyet a székelyek apostola, azaz Nyir? József író a román tiltás ellenére megszervezett 2012-es újratemetési ceremóniáján mondott el a házelnök: „Gy?zelemre rendelt az a nép, amelynek olyan fia van, akinek a hamvaitól is félnek.”

Ha t?rni és alkudozni kell is, ez a bátorság és büszkeség vezesse gy?zelemre székely testvéreinket és minden magyart, akit a sors a határon túlra szakított!

Huth Gregely - www.magyarnemzet.hu

Ajánló